

B. Sruogos „Supasi supasi lapai nubudinti...“ (interpretacija)

B. Sruoga – labai įdomi asmenybė, netilpusi į jokių rėmus, nei į partinius, nei į visuomeninius. B. Sruoga kūrė todėl, kad jam patiko kurti, jam neįdomus buvo galutinis rezultatas ir dėl jo jis nesistengdavo. Eilėraštis „Supasi supasi lapai nubudinti...“ yra vienas iš tokios kūrybos pavyzdžių.

Eilėraštis labai dainingas. Gausiai kartojami veiksmažodžiai („supasi“, „šnarasi“, „šnekasi“) suteikia tekstui ne vien tik dinamiškumo, tačiau tobulai surimuoti jie mūsų galvose skamba tarsi daina. Šis eilėraštis savo melodingumu primena valso ritmą - triskiemenį metrą – daktilį. Taip pat šiame eilėraštyje atsiskleidžia Balio Sruogos, kaip kraštutinių mėgėjo, asmenybės bruožai. Kiekviena šio eilėraščio posmo eilutė baigiasi tuo pačiu skiemeniu: I - ame posme – ti; II – ame – ji; III - ame – mi ir ketvirtame, kaip vėl užbaigiamajame ir tarsi uždarančiame ratą – ti. Paskutinis posmas – tarsi pirmojo pakartojimas. Taip pat pastebime, jog pirmoji ir paskutinė eilėraščio eilutės yra tokios pat. Esminis skirtumas tarp jų – pabaigos skyrybos ženklas. Pradžioje – kablelis – minties tęsimo ženklas, pabaigoje – daugtaškis. Kaip pastebime, daugtaškis yra kiekvieno posmo pabaigoje, išskyrus pirmąjį. Daugtaškis tarsi leidžia skaitytojui pačiam apmąstyti perskaitytą eilėraščio vietą, taip pat ją savaip interpretuoti. Tačiau pirmasis posmas pasibaigia tašku. Todėl galime įžvelgti, jog pirmasis posmas – uždarys jausmų grandis. Ją praplečia tolesni trys. Taip pat galime pastebėti, jog tik vienas – pats pirmasis- posmas baigiamas tašku. Nė viename tolesniame posme nėra tokio skyrybos ženklo. Tai mums įrodo, kad pirmasis posmas gali būti pamatas tolesnių. Perskaičius pirmąjį posmą, pajuntame minties išbaigtumą. Šis posmas – labai savitas, tarsi atsako į visus užduodamus eilėraščio klausimus. Tačiau, eilėraštis sudarytas iš keturių posmų. Kiekviena iš tolesnių trijų posmų eilučių baigiasi kableliu, o paskutinė daugtaškiu. Taip pat gausiai yra vartojama įvardžiutinė būdvardžių forma, kuri suteikia tekstui gyvybingumo, pakilumo. Taip pat dažnai vartojami veiksmažodžiai būtuojų dažniniu laiku. Tai mums pasako, jog tai, kas vaizduojama, vyksta nuolatos, pasikartoja ir niekada nenutrūksta.

Visas tekstas – apie pavasario besisupančius gegužės lapus, susietus su naujumu, naujo gyvenimo, naujų takų viltimi. Juk gegužė – tai pavasario mėnuo, kai viskas atgimsta, atbunda gamta, pažadinta po žiemos šalčių. Būtent todėl ir pasirenka autorius tokį metų laiką, nes jis geriausiai gali atspindėti veržlią ir nesulaikomą jaunystę. Juk autoriui buvo tik 24 metai, kai jis parašė šį eilėraštį. O žmogui tai – pats jėgų žydėjimas, noras viską išbandyti, viską pamatyti bei pajusti. Taip pat matome, kad ne vien tik linksmomis akimirkomis džiaugiasi lyrinis herojus. Jam tenka iškęsti ir raudas. Taip pat galime tekste rasi užuominų apie praėjusius gerus laikus, apie buvusią meilę. Tačiau tuoj pat mes pajaučiame, jog lyrinis herojus nenori mums atskleisti viso savo vidaus, nes pakartojama pirmoji posmo eilutė. Jam geriau juos užgniaužti savo viduje. Trečias eilėraščio posmas kalba apie ateitį, apie ateinantį „naują gyvenimą“. Ir šiame posme, bene geriausiai iš visų, mes galime įsijausti į lyrinio herojaus būseną. Eilėraščio žmogus bando atrasti kelią, gyvenimo kelią, kuriuo jam reikia keliauti, „dulkes atmesdamas / Naujus takus per bedugnę atradamas“. Ir vėl posmas baigiamas daugtaškiu, tad mums paliekama galimybė labiau įsijausti į tekstą, mintyse jį pratęsti.

Ketvirtas posmas – dvasioje slypinčių įvairių nesulaikomų jausmų tramdymas. Jaučiamas begalinis eilėraščio žmogaus sielvartas, suteikiantis liūdesio visam eilėraščiui. Tačiau ir čia lyrinis herojus neatsiskleidžia, galutinai užsidaro savyje, neaprašo savo jausmų. Tai mums pasako šauktukais baigiamos paskutinio posmo eilutės. Jos- tarsi viso eilėraščio kulminacinė vieta- mums pabrėžia, kad niekas nebegali pakeisti lyrinio herojaus vietos ir jausmų, kad niekas nebegali jo išgelbėti nuo slegiančio sielvarto. Tad niekam ir nereikia žinoti jo detalių. Gal todėl eilėraštis baigiamas tokia pačia eilute kaip ir buvo pradėtas. Tai mums pasako, jog lyrinis herojus nieko deklaratyvaus neišsakė šiuo eilėraščiu, jog niekas iš esmės jo viduje nepasikeitė, tik visi skaitytojai sužinojo apie jo „godas“ ir apie „gegužio sapnus netikėtuosius“.

Visame eilėraštyje žmogus raginamas nepasiduoti jį slegiančiai „sielvartai“, nes gyvenimas yra kupinas harmonijos. Taip pat eilėraštyje galime išvesti matyti tarp lapų ir žmogaus. Lyrinis herojus

– tarsi be vietos, kaip ir lapai, „vėjo pajudinti“. Taigi, tai labai geras būdas prieštarigai sielos būsenai nusakyti. Visi pavartoti besikartojantys veiksmazodžiai, įvardžiuotiniai būdvardžiai daro eilėraščių labai nuoseklų ir, kas svarbiausia, padeda betarpiškai atskleisti išgyvenamas nuotaikas.

Balys Sruoga – kraštutinių žmogus, negalėjęs susitaikyti su jį norinčiais suvaržyti tam tikrais apribojimais, jis nuolat kūrė ir negalvojo apie būsimą rezultatą, tačiau jo kūriniai tuo ir yra saviti bei patrauklūs, kad negali atspėti rašytojo vaizduojamo lyrinio herojaus nuotaikų, jos betarpiškai kinta. Būtent toks pavyzdys yra eilėraštis „Supasi, supasi lapai nubudinti...“. Jame atskleisti lyrinio herojaus išgyvenimai betarpiškai siejasi su gamta, kurioje galime atrasti kiekvienas save.

Komentaras. Šį darbą reikėtų tobulinti, ypač derėtų atkreipti dėmesį į eilėraščio muzikalumą, pastebėti aliteracijas (panašių garsų pasikartojimus, šiuo atveju s, p, b), kurios padeda atskleisti vėjo judinamų lapų supimąsi. Nors tai nėra ta analizė (interpretacija), kurią norėjau įdėti, bet, kaip sakoma, geriau šiek tiek, negu nieko...

Klaidos peržiūrėtos, tačiau stiliumi „nelygumai“ palikti, neištaisyti. Būtų gerai, kad pagalvotumėte, kaip reikėtų pataisyti šio darbo įžangą ir pabaigą.